

derved stemmer for at gøre en Del Mennesker arbejdsløse — det er det, som den større Nedsækning i denne Situation betyder.

Forsvarsministeren (Brorsen): Jeg har Indtrykket af, at det ærede Medlem Hr. Rode var meget irriteret over de Udtalelser, jeg har fremsat. Det kunde maaske tyde paa, at min Argumentation har været af den Beskaffenhed, at det ærede Medlem har følt sig noget ramt, jeg tager det i alt Fald som Bevis derfor. Det ærede Medlem udtalte, at jeg havde faaet en Tilrettevisning, en saadan skulde maaske ogsaa ligge i det ærede Medlems Udtalelser, men jeg vil sige overfor det ærede Medlem og overfor eventuelle andre ærede Medlemmer, at jeg modtager ingen Tilrettevisning her. I det hele taget, hvad jeg finder Anledning til at udtale til enhver Tid, skal jeg nok bestemme. Jeg mener ikke, at jeg er kommet videre i mine Udtalelser her, end det kan forsvares overfor enhver og overfor Finansudvalget, idet jeg udtrykkeligt har sagt, at for 135 000 Kr. bliver Hospitalet gjort færdigt, i den Henseende er der Enighed, i alt Fald indenfor to Partier, Konservative og Venstre. Jeg har samtidig udtalt en Beklagelse, fordi det er min personlige Overbevisning, at det for alle Parter vilde have været rigtigst, om vi nu endelig havde faaet en Afgørelse af Sagen — det er min personlige Overbevisning, og den maa jeg have Lov til at udtale. I det hele taget er jeg næsten ikke kommet ind paa det nedsatte Udvalgs Betænkning.

Sagen er ikke ny, den har gentagende været debatteret her, og jeg har udtalt, at i dette Øjeblik er der anvendt 5½ Mill. Kr. paa Militærhospitalet, saa der nu kun savnes de 135 000 Kr. for at gøre Hospitalet fuldstændig færdigt, og da jeg har syslet med Sagen i 1923—24 og i 1926 finder, at Sagen ikke er kommet et Skridt videre, tror jeg at have Lov til at udtale, at vi alle vilde have været tjent med, om Sagen nu endelig havde faaet sin Afgørelse. Jeg har sagt, at jeg ikke vil gøre noget ufornuftigt og vilde stadig have Føling med Finansudvalget.

Hospitalet bliver altsaa nu bygget færdigt, derefter maa der træffes en endelig Beslutning baade om Hærens og Marinens syge. Det var den Afgørelse, jeg

gerne vilde have haft skulde være truffet nu, men nu maa vi jo udsætte det til Efteraaret. Jeg vilde imidlertid gerne have haft, at Afgørelsen var truffet nu — det udtalte jeg i mit første Indlæg her —, fordi jeg i dette Øjeblik har en Køber til Marinehospitalet — det har man maaske ogsaa til Efteraaret, men man ved det ikke; og det er ogsaa stadig det, der er ført frem den ene Gang efter den anden, naar man har talt om at samle det hele paa det nye Garnisons-sygehus: Hvad skal man gøre med Marinehospitalet, skal det staa ledigt, skal det i det hele taget ikke anvendes? Nu har vi en Køber, og jeg har forstaaet fra det praktiske Liv, at i et saadant Øjeblik skal man handle; det lader sig altsaa ikke gøre nu, i alt Fald maa Sagen udskydes til Efteraaret.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Hauge, at Forudsetningerne for det ny Garnisons-sygehuses Opførelse slet ikke er til Stede længere, Sygehuset er alt for stort. Det ærede Medlem Hr. Hauge citerede en Udtalelse af mig, og det er rigtigst, at Sygehuset er for stort for Hæren alene. Jeg ved ikke, om Medlemmerne ved at høre det ærede Medlem Hr. Hauge oplæse den Udtalelse, jeg i sin Tid fremsatte, fik fat paa, at jeg udtrykkeligt sagde, det var for stort for *Hæren*, og det mener jeg selvfølgelig den Dag i Dag, men det passer lige akkurat, naar vi tager baade Hær og Flaade, og saa faar vi oven i Købet Plads til 30—40 Invalidder derude, hvorved vi faar dette Hospital fuldt udnyttet.

Med Hensyn til, hvad der er sket i tidligere Tid, vil jeg gerne sige, at det i 1923—24 var min Tanke, hvis der var Mulighed derfor, at det bedste vilde være at afhænde Hospitalet til Københavns Kommune, det vil man ogsaa faa ud af mine Udtalelser fra 1923—24. Der blev i den Anledning den Gang rettet en Henvendelse til Københavns Kommune, om der var Mulighed for, at der kunde ske en Handel mellem Staten og Kommunen, men fra Københavns Kommune blev der sagt, at det kunde man ikke indlade sig paa, fordi man, hvis der blev Tale om Udvidelser, — og det vilde der naturligvis blive, det er det, man staaer overfor nu — saa vilde bygge til, bl. a. paa Bispebjerg Hospital. Den Vej var